

pouhé nedopatření, nikoliv za hrubé zavinění. Vidí — jak to vyplývá zřetelně z jejich dovolacího návrhu — právní pochybení v tom, že jim odvolací soud nepřisoudil ušlého zisku za celá tři léta, po která měl pacht trvati. Není tím podle čís. 4 Šu 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací opodstatněn. Bezpráví je zaviněným, když jeho původce je přivodil úmyslně nebo z nedbalosti, dlužno tedy i u nedbalosti mluvit o zavinění přímém. Odvolací soud správně rozpoznal, že u žalovaného není ani zlého úmyslu, ani hrubé »nápadné nedbalosti«. Zlý úmysl záleží v tom, že bezprávné jednání bylo chtěno, ač jednajícím byl si vědom jeho bezprávnosti. Takovému předpokladu nesvědčí odvolací zjištění, ba ani tvrzení žalobců. Nedbalostí jest, když někdo opomene náležitě péče, které vyžaduje obecný život vůbec, anebo zvláštní okolnosti určitého případu, když neuváží, jaké následky může mít jeho jednání pro právně chráněné statky. Zákon nevymezuje pojmů nedopatření na jedné a hrubé nedbalosti na druhé straně, stanoví pouze pravidlem Šu 1297 obč. zák. pojmovou hranici, zřetelně předpokládá, že kdo jedná s péčí a pozorností, o jaké mluví tento předpis, pokládá se za pořádného občana a jeho jednání tvoří měřítko, zda odůvodněna jest v konkrétním případě výtka nedbalosti. Odvolací soud, řídě se těmito pravidly, správně odůvodnil, že lze u žalovaného mluvit o pouhém nedopatření nikoli o hrubé nedbalosti.

K dovolání žalovaného: Slušelo uvážiti, že, když jde o letní restauraci s nepravidelnými zisky, nemůže býti skutečná škoda počítána podle udánlivě pasivních měsíců, nýbrž podle celkové sezony, zvláště, když bylo zjištěno, že vedení restaurace vyžaduje, aby letní příjem byl vyrovnán se zimním.

Čís. 5478.

Povinnost majitele, zamřížovati okna, týká se jen oken v cizí zdi, ve své vlastní zdi může mít okna nezamřížovaná, leč že by si byl soused zamřížování vymínil. Právo souseda nelze vyvozovati ani z ustanovení Šu 364 a 1295, druhý odstavec, obč. zák.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1925, Rv II 746/25.)

Vlastnice domu čp. 13 domáhala se na vlastníci domu čp. 7, by žalovaná dala zamřížovati 3 okna, vedoucí do dvora domu čp. 13, tvrdíc, že okna byla dříve zamřížována a že předchůdkyně žalované mříže odstranila. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Odvolání je odůvodněno, neboť ustanovení Šu 488 obč. zák. ukládá povinnost, zamřížovati okna jen tomu, kdo má služebnost okenního práva. To plyne jednak ze zařazení tohoto ustanovení do stati o služebnostech, jednak z doslovu tohoto ustanovení samého. Prvé dvě věty mluví o služebnosti okna a služebnosti vyhlídky. Obě služebnosti mohou současně oprávněnému příslušet. Druhá věta vypouští služebnost vyhlídky a stanoví povinnost panujícího domu se služebností pouze okenní. Služebností okenní se dle Šu 475 obč. zák. rozumí oprávnění mít v cizí zdi okno. Žalovaná však

má okna ve vlastní zdi, vykonává své právo vlastnické a nikoliv služebnost. Tendence zákonodárce je jasnou. Služebnost značí pro držitele služebné věci omezení jeho vlastnického práva (§ 482 druhá věta obč. zák.) a má býti vykonávána, pokud povaha a účel její to připouští, tak, by držitele služebné věci co nejméně tížila (§ 484 obč. zák.). Proto i držitel služebnosti okenní nesmí své právo zbytečně rozšiřovati a nesmí svého práva užívati tak, jako by měl služebnost širšího rozsahu, t. j. služebnost vyhlídky. Z tohoto důvodu je služebnost okenní omezena na právo zamřížovaného okna v cizí zdi. Více k výkonu této služebnosti se nevyžaduje. Naproti tomu vlastník zdi, v níž si zřídil okna, nemůže býti omežován ve svém vlastnickém právu (§ 354 obč. zák.), poněvadž jedná v mezích svého práva (§ 1305 obč. zák.) a zákon vlastníku nikde povinnost zamřížování oken neukládá.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud posoudil věc bez právního omylu a zejména vystihl správně podstatu služebnosti práva k oknu, která jest právem, míti okno v cizí zdi. Jen pro tento případ platí ustanovení Šu 488 obč. zák. o právu k oknu a případná povinnost majitele panující nemovitosti otvor zamřížovati. Ve své vlastní zdi může majitel míti okna zamřížovaná nebo nezamřížovaná a soused nemá právo, žádati na něm, by okna opatřil mřížemi, pokud si to smluvně nevymínil. Takové právo nebylo by lze odvoditi ani z ustanovení Šu 364 obč. zák., podle něhož majitel výkonem svého vlastnického práva nesmí zasahovati do práv třetích osob, ani jinak jednati proti zákonům, omezujícím výkon tento v zájmu zachování a zvelebení obecného blaha, ani z ustanovení Šu 1295 druhý odstavec obč. zák., kdyžž žalobkyně ani netvrdila, že žalovaná užívá svého vlastnického práva způsobem, přičícím se dobrým mravům, a že výkon ten má zřejmě jen ten účel, by tím žalobkyni způsobena byla škoda. Vadí-li žalobkyni, že žalovaná následkem odstranění mříží z oken, vedoucích na její pavlač, má prý na tuto pavlač volný přístup, lze jí zůstaviti, by na svém majetku učinila ve směru tom vhodná a zákonu se nepřičící opatření. Pokud dovolání na dolíčení dovolacího důvodu nesprávného právního posouzení věci odkazuje na rozhodnutí nejvyššího soudu Vídeňského ze dne 2. listopadu 1859 Gl. Ung. čís. 897, sluší vytknouti, že ojedinelé toto rozhodnutí, opírající se mylně o ustanovení Šu 488 obč. zák. na případ tento zřejmě se nehodící, jest právně pochybeným.

Čís. 5479.

Pokud není pro ten který případ v zákoně jinak ustanoveno, jest stranám přes to, že obě jsou členy organisací uzavřevších kolektivní smlouvu, nicméně volno, ujednati si individuální služební smlouvu odchýlnou od smlouvy kolektivní, a to bez rozdílu, zda byla úchylna učiněna ve prospěch zaměstnance nebo zaměstnavatele.

(Plenární rozhodnutí ze dne 24. listopadu 1925, čís. pres. 544 25.)